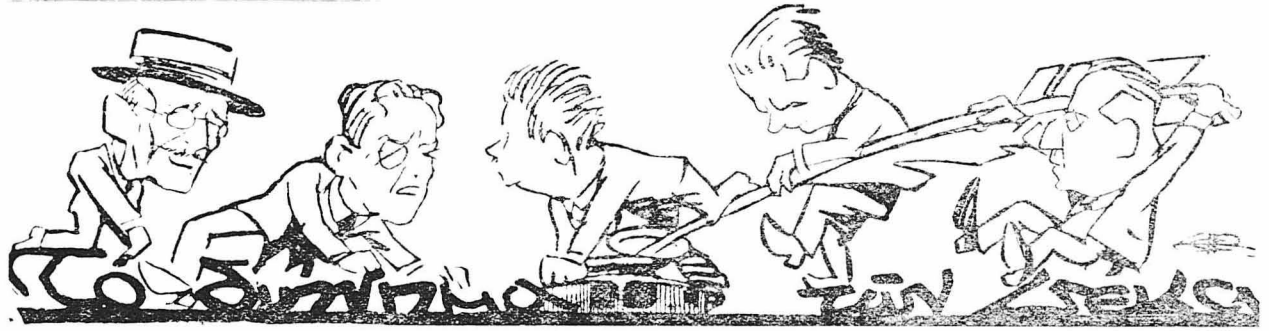

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

(Συνεχίζουμε και σήμερα το «ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ». Μέχρι του σημείου αυτού έγραψαν ο Ι. κ. Στεφ. Δάφνης, Αιμίλιος Στεφ. Δάφνης, Παύλος Νιρβανός, Ι. Δελιακατερίνης, Λιον. Κοκκίνος, Γ. Ξανθοπούλος, και Κώστας Ουράνης. Συνεχίζουν σήμερα ο Ι. κ. κ. Κ. Ουράνης, Η. Παπαχριστοδούλου και Χάρης Στυματίου, θα τελειώσει δε το διήγημα ο Ι. κ. Νικ. Λιασκάρης).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Από τους τὸν περίοιστο το οποίο ερίσκειτο καὶ τὸ ὅποιο εἶχε χρησιμοποιηθῆ κατὰ τὴ φάρασα ποὺ τοῦ εἶχαν κάνει καὶ πεινάσαν πρὸς τὸν ἕβροιστήν του, ὁ ὅποιος ἐν τῷ μεταξῆ, ἴδων τὸν περίοιστο, τὸ ἔκοιζε, τὸν ἀνάγκασε νὰ σταθῆ.

Ἡ σιωπή ἦτο ἐξώχως τραγική. Τί θὰ συνέβαινε ; Ἔνα; ὁμογενὲς γέλωτος ἠκούσθη ἀπὸ τὸ μένος τῆς παροῦσας τῶν ἠθοποιῶν καὶ μὴ φωνῆ ἐκδόσεως τῶν Λάμπη :

— Τὸν περίοιστο δὲν εἶχε σφαίρας...

Κερανοί : Ἡ φράσις αὐτὴ ἀλλάξε ἐντελῶς τὰ πράγματα. Ὁ τοκομνὸς ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀπαγορεύε τῆς Φλώρας ἤρχισε νὰ πλησιάζῃ τὸν Λάμπη μ' ἀπιστοκωμένο καὶ πάλι τὸ χέρι του, ἐπὶ ὁ Λάμπη ἄρχισε νὰ κοιτῶν τὴν ἴδια ζάλη ποὺ εἶχε αισθανθῆ διαπ τοῦ κατεστρωθῆ ἢ φάλα. Λίγο ἔκοιμα καὶ ὁ ἀπαγορεύε τῆς Φλώρας θὰ τὸν ἐπιλοίαζε. Ὁ Λάμπη ἔσφιξε ἕνα ἀπεροσκόμιον πρὸς τὸν βλέμμα. Πῶς του ἦταν ἡ θάλασσα. Ἐμπρὸς του ὁ χέριος καταπέλιος τοῦ ἀπαγορεύε. Φοικτὸν δὲλημα.

Μία ἰδέα ὅμως πέρασε ὡς ἀστραπή τὸν νοῦ τοῦ Λάμπη : — Πῶς ἔκνοιασε. Δὲν ἔχει ποτὲ κανεὶ ἀσφαλῶς ἂν ἐπι περίοιστο εἶνε ἀδίο. Ἐχουν σμυβῆ τόσα διανοητήματα !.

Κώστας Ουράνης

ΕΣΑ σὺν μυαλό του πῆδησε ἢ ξαφνα μὴ ἄλλῃ σκεψῆ : Ἀπὶ νὰ χυτῆσῃ δὲ λιποθυμῶ καλῆτερα. Πῶς του ἔχοι νὰ κωδῶσι ἀπὸ μὴ λιποθυμῆ πῶς ἀπὸ ἕνα οκοινοῦ. Ἔτσι χυτῶσῃ καὶ τίς φάλας.

Καί, ὑπόνοιας τὸ χέρι του. — Στῆμα ! εἶπε. Κιαντὶ νὰ τοιαυτῆ...

τὴν σκάνδαλι, δῆως ὅλοι περιμεταν, ἄρχη τὸ ὅλο νὰ τὸν πῶθ. κλονιστῆς μὴ μὴ ἔτρη μοναδικῆ, ποὺ θὰ τὴν ζήλευσαν κ' αὐτοὶ πάνω σὴ σκεψῆ, καὶ σπομοφορίζοντας σπομοφορίζε γέλωτος.

Ὅ : αὐτὰ ἔργα ἠλεχτοικά καὶ δραματικά. Πῶς σὺν κομῶ τοῦ γῆθῆς ἢ Φλώρα φρονιόστας οταραχτικά ὁ γυναικῆ, καὶ δὴν ἡ παρῆτα ἔκοιμα πάνω του νὰ τὸν ἴδῃ.

— Βοῆ τὸν καίρῃμο πᾶσι ἀπὸ τὸ φῶδῃ του...
— Βοῆτε, βοῆτε του, νερό, νερό, γλήφουα, νερό... αἰδῆρα, κοιλῶνα...
— Τὸν ἀφιλότιμο τόσο φροδιστοῦ δὲν τὸν ἐκοιόσῃτα.

— Ἔτσι δὲ νὰ πῶθ σὺν ἔλος...
Κι' ὁ καθῆνας τὸν χυτῆσῃ ἀπὸ μὴ, κάπον σὺν κομῶ τοῦ. Τοιοχῆταε νὰ φωνάζῃ, μὴ βασιτάχτηκ.

Ἡ Φλώρα τόσῃ τὸν κρατοῦσε σὴν ἀγκυλιά τῆς γοιαιομένη κ' ἀνήουξη καὶ τοῖβαλε σὴν μύτη αἰδῆρα, ἄλλο; τοῦ ἔκοιβε μὴ κοιλῶνα τὸ χέρι, κ' ἄλλο; τὸνε φροσῶσε μὴ τὸ καπέλο του. Σὲ λίγο ἀνοῖξε τὰ μάτια του ὁ Λάμπη, σὴν νὰ ἐρχότανε κατ' εἰδῆταν ἀπὸ τὸν Ἄδη σπονοδῆα μὴ τὸν Ἐομῆ ποὺ μετανοιομένης τὸνε γῆρῆζε πῶσο.

Τὴ εἰτύχια του νὰ ξηπνᾷ μέσα σὴν ἀγκυλιά τῆς Φλώρας, μέσα σὺν χᾶδι τῆς, μέσα σὺν κόρφο τῆς : οχεδῶν οσοφῆτας μὴ τὴν κοιλῶνα μαζί καὶ τὴν ἀμροσφαῖρα τῆς, τὴν πνοῆ τῆς... Τῆς χαμογῆλαος. — Σηχοιστοῦ δεσποῖς... πνῆθῆσι...

— Τί ἔγωγε... πᾶς... βοῖοκομῆ... ἔτσι ;
— Ἔνα μῆανο σὴν θάλασσα γιὰ νὰ σποῖλῆθῃ καλῆ, ἀνοῖσῃτες κᾶποια φωνῆ.

Καὶ μῶρια χῆρια τὸν ἄπαζαν μονοιομῆς χωρῆς νὰ ποιοῖλῆ λόγῃ νὰ πῆ ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τίς ἀμασῆλας. Σὴν στιγμῆ βροῖθηκε σῆφοροσῆμο κῆμα γιὰ πῆρῃ τὴν ἀναρχῆ τῆς φρονομένης τοῦ καρδιᾶς. Ἡ λιποθυμῆα του γῆτανε — ὅθῃ εἶχε μείνει ἔκοιμα πάνω του — ἀφῆς τῆς θάλασσα; κ' ἔχῆθῃ.

Ἔτσι βρογῆμος σὸν τὸ «ολαροιστοῦν ἠγάρον» τοῦ ἁγίου Νικόνο; καὶ μονοκῆμοῦς ὅπως τὸ ἀσοπῆροσχο σὴν σκᾶρῃ ἀπὸ ἀφῆσῆς, κροστοαλλᾶζῆτας καθῆτανε τὸσῃ ὁ Λάμπη; ἐπὶ γῆσῃ του ἢ θλιβεροῆ παρῆτα, σὺν γῆλοια οταπο...

ταροῦσε, μὴ τὴ δῆση καὶ τὴ λῆση τῆς ἀπαγορεύε αὐτῆ; τοῦ γεροῦ μὴς μεγαλοισῆθῃ.

Π. Πικραχριστοδούλου

... ΣΤΟ δαῖφλο πᾶσι ! πῶσῃ νὰ τελειῶσῃ αὐτὸ τὸ μοιστοῖο... Ἔτρη πᾶσι καταλάβῃ δῆα. Κι' αὐτὸς ὁ γῆος κῆσιος ποὺ ἐξοιτοσῆσῃ σὴν μανιτάρι ὡς προσιτάτῃ καὶ κηρῆσῃ τῆς Φλώρας, εἶνε ἕνας φροδῆ σπονομοῖσῃς μὴ τὸνε ἄλλοιου. Ἄ ! τοῦς ἀθῆλοισ... Ἄ ! τοῦς ἀγοσιῶς !... Πῶς τὸν ἐξοιτοῖσῃ ! Κᾶθῆσι μέσα σὺν γῆδο καὶ μοιστοῖσῃ : — Τᾶρος κᾶρῆ... θ ἄ λ ἄ ο ο α !
— Τᾶρος κᾶρῆ... μ ο ὄ σ κ ε μ α ! ἀπο τοῦν οἱ σπονομοῖσῃ ἀπὸ πάνω...

Στῆσι τὸσῃ μῆσοσῃ τὸνε καὶ τοιοτοῖσῃ.

— Ἄθῆλοισ ἢ ὁσῃ ἐκδοισῆθῃ !
— Νὰ πάγη; νὰ γῆρῃ;
— Νὰ πάγο; νὰ γῆρῃ ; Ἐγὼ μῆσο ὁρῆζῶ τῆς βῆσο; τῆς τῆρῃς ; Ἐγὼ μῆσο πῶσῃ νὰ θροῖσῃ τοῦ κᾶλῆμοῦ μου ; Καὶ τόσο ἄλλο; δῆθεν λόγοι ; Καὶ τόσοι ἄλλοι... κομῆλοῖσῃ. Τῶσο δῆθεν ποισῆα, ἀμῆρῃματοῖσῃ, δραματοῖσῃ, τόσο χρονοῖσῃ...

— Χρονοῖσῃ ! Εἶπῃς χρονοῖσῃ ; Λῆλοε !... Καλῆ ποὺ μᾶς τὸ ἔθῃμοσῃ... Στάσο ἄθῆλο !...
Καὶ φῶσα !... Τροῖσῃ τὴν ἔγγραφο βροῖσῃ τοῦ καὶ ποισῆσῃ σὺν ἄλλῃ λογοισῃκῆ εἰδῃ ποὺ δὲν πῶσῃ νὰ ξαναῖσῃ πῆσο καὶ τὸ χρονοῖσῃμα...
Ὁ Λεμῆς Ἄστροῖσῃ τῆς τὰ δῆνῃτα του ἐξ ὁρῆθῃ.
— Φτοῦ οκοιλομρονοισῃρῃτοῖσῃ !... Μοῖρῃ τὶ γκαῖα ἔκαμα !... Γιατὶ ν' ἀναρῆσο τὸ χρονοῖσῃμα ὁ ἠῆθῃσο ;
Τῶσο ὅμως πᾶσι πᾶσι τὴν ἔπαθε. Ποῖσῃ νὰ φύγη. Ναι, ναι, νὰ φύγη...

— Πῶς ν' ἀλλῆζῃ σοδῆ.
— Ὑπαγε... Μαζὶ ὅμως μὴ τὰ σοδῆ... ν' ἄ λ ἄ ἄ ἄ ; καὶ ζῶθῃ. ἔνῃ εἶσο πῆσο λόγῃς !

— Ἔσο, δὲν εἶσο, μοιστοῖσῃ ἀπελοισῃμοῦς ὁ Λάμπη. Μᾶ ἔξοισῃ... ἔξοισῃ, μὴ ἀποῖσῃ σκεψῆ τοῖσῃσῃ σὺν μυαλό. Μᾶ οκοισῃ... Ἔθε μοι καὶ Κῆσο, μᾶ νὰ μὴ τὸ οκοῖσῃ ποισῆτα ; Ἄ, ἔσοῖσῃ ὁ ἠαποδῆσῃμοσῃ τοῦ τῆς ἔσῃτε τελευταῖα γιὰ ποισῃροῖσῃ...

Τὶ οκοῖσῃθε ὅσο ;
Τὶ οκοῖσῃθε ; Τὶ οκοῖσῃθε λέει ;
Σῆφῃθε πῶς ἔξοισῃ νὰ τὸν ἀπαγορεύῃ μᾶς μὴ τὰ ἄλλῃ λογοισῃκῆ εἰδῃ καὶ τὰ « Ἄ π ο μ ο ρ ῆ μ α τ α »...
— Λεπτοῖσῃ κοισῃ ! Ἐξῆσῃ ! Μπῶρο...

Τῶσο θὰ δοῦν αὐτοῖσῃ εἰ θὰ τὸνε οκοῖσῃθε. Ἔθῃ βῆλο μῆσο τὰ « Ἀποισῃροισῃμῆα » του καὶ θὰ τὸνε καταπῆθῃ. Ἔθῃ τὸνε πατῆρῃ κᾶπο σὴν ἀποῖσῃγα ! Ἀμῆ !... Παῖσο μῆ !... Ἐθῆσῃ τὴν ἀποισῃροῖσῃ του νὰ μῆ ξαναῖσῃ ποῖσῃμα, ὁρῆμα, ὁρῆμα, χρονοῖσῃμα κ.λ.κ. κ.λ.κ. τὰ « Ἀποισῃροισῃμῆα » ὅσο τὰ ἔξοισῃθε.

Ἄ ! πῶσο χᾶρῆσῃ ὁ Λάμπη; Ἄστροῖσῃ. Εἶνε μοιστοῖσῃ, μὴ δὲν ἔχῃ ομοισῃα. Μέσο του ἔχει φροῖα. Τῆ φροῖα τῆς τῆρῃς...

Τῶσο ὅμως πῶς πᾶντῃ ἄλλο; πῶσῃ νὰ τὸνε τὸ οἰάσο. Ἰσομο... φροῖοδῆ...
Μᾶ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀροῖσῃ δὲν θέλοῦν νὰ τὸν κρατῆσοῖσῃ. Ἄς πᾶσι σὴν εἰδῃ τὸν θεοῦ. Μᾶ φῶσα τὴν ἔγγραφο βροῖσῃ τοῦ τῆς πῆσο. ἔνῃ θὰ ξαναῖσῃ, ἔθῃ γῆθῃ... « ο ρ β ἄ ρ ὁ σ ἄ ν θ ρ ὁ π ο σ », θὰ κῆσιξῃ τὴ δουλοῖσῃ του...

Ἄκοῖς ἐκεῖ ὁ ἄθῆλο; νὰ θέθῃ φιλοῖσῃς ! Ἀσοῖσῃμῆα δηλαδῃ, κομῆσῃσῃλα, ἔποισῃ τὸ θεκοῖσῃ. Ποισῃτῃ ! Τὶ θὰ πῆ ποισῃτῃ ὁ παροισῃκῆ ; Ἐπὶ τραπεζῆτῃς, φροῖλοισῃτῃς, ἐδοδοισῃσῃ, τὰ λῆς καὶ γεμῆσι τὸ σῆμα σοῖ, γοιαιοῖσῃ μὴ τ' ὄνοια, τοῖσῃς πῶς ἀκοῖς νὰ βροζῃ ἔσο...

Ἔτσι λοιπὸν ἔξοισῃθε... (Ἄκοῖσῃθῃ)